

der eel ja mee:imüš piimedaks läinud farro tormas teina kannul. Reinowadder mötles: oot, oot, weniſe, kui aſſi tänä korraliſt meil ſagineb, ſiis wiin ſo nahha turrule kuš libbe meſſi ſulle oſſaks ſaab. Mattoleſe aea pärraſt jõudſiſo neimad tallo õue alla; Meſſikäppa ſüdda tuſſuš rõemo pärraſt; agga ſedda rõemo moondati ruttuſt libbedaks piinalſ: nõnda ifta ruinalade lootuſed eñam iſt tuulde ärra kauwad. — Öhto olli kätte jõudnud ja perremees jubba ſängi puhkama läinud. Öue peal ſeiſiſ üſs jämme tamme: pak maas, wai keſkel ſiſe aetud, miſga pakku tahheti lõhkuda. Ühhel pool waija nähti üſs lai küünrapikkune praggo. Reinowadder, keſ ſedda aſja kõbbe tähhele pannud, olli nõuſ wõtnud foggemata juhtum iſeſt kaſſo püda. „Watale, auwäärt onno!“ ütles ta farrole, „ſiin linnopu ſeſ on eñam met kui teie kõht tarwitab, ja meſſilafed on lõik wälja aetud; piſtke agga niina ni ſüggawaſt kui ial wõimalik ſiſe, agga oiſke ennaſt ahnuſe eſt, et ülleliga ei wõtta, miſ wimalſ teile waewa teek.“ Meſſikäp koetiſ: olge murreta, onnopog! ma ei olle eſſimeſt lorda linnopu kallal egga ka ni täitmata loom, waid oſtan iggaſkohhaſ parrajat mõetu piddada. Sedda üteldes puggeſ ta pä ning eſſimeſe käppadega praſ wahhele, lunn i ta kõrwuni tamme: pakko ſeſ olli. Reinowadder oſlas ſilmapiſgul oñna kaſſo püda, kiſkuſ ſure waewaga waija pakko ſeſt wälja, miſ läbbi praggo kinni läſ ja farro niina ning käppad näppiſtiſe jäiwad; ſiis

naeriſ ja piſkaſ ta Meſſikäppa pealegi. Ülleannetuma onnopoea kawaluſe läbbi olli nüüd farro lõmmo wahhel wangis ja ei jõudnud kõige wõimo ning wahwuſega eñam lõkſuſt lahti peaſta. Teina ſõitles ja palluſ, urriſeſ, mõuraſ ja mõmmiſeſ kartuſe ning wallo pärraſt, krapis taggumiſte käppa: küündega wiſhaſ maad ülleſe ja teggi ni irmaſt kārra, et talloperremees unēſt ärkaſ, weñla kätte wõttiſ ja watama ruttuſ miſ õueſ piddi ollema. Meſſikäp iggiſeſ ſureſ irmuſ ja piinaſ; lõm näppiſtaſ libbedakſ niina ja ſõrmi; ſellepärraſt kiſkuſ ja rebbiſ ta rañno pärraſt pakko et walluſt peafekſ, agga kartuſ ja wallo panni tedda mõurama. Kui Reinowadder näggi et farrol eñam peafemiſt lota ei olud ja perremees weñlaga liggemale jõudiſ, üidiſ ta koera: ambil: „Auſtatud onno ja nabri: iſſand! luddaſ kãbbalad kãiwad? Ökſ teie tahha ſõgi: iſſo piſſut wãhhentada? Wõeraſpeo: roog näiſe wãgga maitſew! Urge ſõge ülleliiga, wãna kalliſ! jubba perremees tulleb ja toob teile keelekaſtet kõhhotãie peale. Piddage ſoppile tood waſto walmiſ. Taewas ſago roga ning jooki teile õnniſtama.“ Nõnda rãkideſ piſtiſ ta putkama.

Kui perremees farro lõkſuſ leiðiſ, tõttaſ ta ſedda: maid kõrtſi abbi oſſima, kuš weel mõñingad külla: mehhed õlle: tobi jureſ iſtudeſ maggoſaſt juttu weſiſi. „Nabrimehhed! tulge appi, tulge appi, farro tapma!“ üidiſ perremees: „miñno õue peal on üſs farro pakko